

Dosarul nr.2ra-1356/19

Prima instanță - Judecătoria Strășeni, sediul Călărași (jud. : V. Negurița)
Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

ÎNCHEIERE

3 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil”, reprezentată de avocatul Ceban Victor,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Arman Ecaterina împotriva lui Arman Alexandru, Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil”, Malber Limited, intervenient accesoriu notarul Piatac Alexandra privind anularea contractului de vânzare-cumpărare a părții sociale din capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil”,

împotriva deciziei din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil” și menținută hotărârea din 14 mai 2018 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași,

c o n s t a t ă :

La 7 aprilie 2015, Arman Ecaterina s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Arman Alexandru, Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil”, Malber Limited, intervenient accesoriu notarul Piatac Alexandra solicitând anularea contractului de vânzare-cumpărare a părții sociale în mărime de 50% din capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil”, încheiat între Arman Alexandru, în calitate de vânzător și Malber Limited, în calitate de cumpărător.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a menționat că, la 27 septembrie 2008 a încheiat căsătoria cu Arman Alexandru. Din căsătorie soții au un copil minor.

În timpul căsniciei, au agonisit în comun diverse bunuri materiale, iar soțul a devenit cofondatorul unei societăți cu răspundere limitată, adică deținea 50 % din capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil” și funcția de director comercial.

La începutul anului 2015 în cadrul sărbătorilor de iarnă soțul i-a comunicat că s-a condat din funcția de director comercial în cadrul Societății cu Răspundere Limitată ”Agrocom Oil” și a vândut cota - socială de 50 % deținută de familie din capitalul

social al societății, fără să o pună la curent sau să obțină acordul în scris a soției sale la încheierea acestei tranzacții.

Potrivit informației eliberate de Camera Înregistrării de Stat, Arman Ecaterina a stabilit că, capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată "Agrocom Oil" constituia 9 287 930 lei, iar Arman Alexandru a vândut partea socială în mărime de 50% din capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată "Agrocom Oil" dobândită de ambii soți în timpul căsătoriei, la prețul sumei de 48 000 lei.

Reclamanta consideră că, la autentificarea contractului de vânzare-cumpărare nr. 2570 din 7 octombrie 2014, au fost interpretate și aplicate eronat prevederile art.19, 20 din Codul familiei și art. 25 alin. (3)-(10) din Legea nr 135-XVI din 14 iunie 2007 cu privire la societățile cu răspundere limitată, prevederile art.150, 152 alin.(1) Cod civil, iar ca consecință consideră că, contractul de vânzare-cumpărare în temeiul art.216, 217, 220 Cod civil, este nul.

Prin hotărârea din 14 mai 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași cererea de chemare în judecată depusă de Arman Ecaterina a fost admisă.

S-a declarat nul contractul de vânzare-cumpărare nr. 2570 din 7 octombrie 2014 a părții sociale în mărime de 50% din capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil” încheiat între Arman Alexandru și MALBER LIMITED autentificat de notarul public Alexandra Piatac cu repunerea părților în poziția inițială.

S-a încasat în mod solidar de la Arman Alexandru, Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil” și MALBER LIMITED în beneficiul Ecaterinei Arman cheltuieli de judecată sub forma achitării taxei de stat în sumă de 1440 lei.

Pentru a hotărâ astfel, instanța a conchis că, Arman Alexandru în perioada aflării în căsătoriei cu Arman Ecaterina a vărsat în capitalul social al Societății cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil” 50 % ceea din suma de 9 287 930 lei, ceea ce constituie 4 643 965 (patru milioane șase sute șazeci și patru mii nouă sute șazeci și cinci) lei, adică mijloace bănești care sunt prezumați proprietate comună în devălmășie, fiind dobândiți în timpul căsătoriei.

La 7 octombrie 2014, Arman Alexandru a vândut un bun deținut în comun cu soția care valora 4 643 965 lei la un preț de 48 000 lei. Astfel, instanța a constatat că contractul de vânzare-cumpărare nr. 2570 din 7 octombrie 2014 contravine prevederilor art. 21 alin. (2) și (3) din Codul familie.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 15 iunie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil” a declarat apel împotriva hotărârii din 14 mai 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași, solicitând casarea hotărârii menționate și respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată depusă de Arman Ecaterina.

Prin decizia din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată "Agrocom Oil" și menținută hotărârea din 14 mai 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași.

La 7 mai 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil”, reprezentată de avocatul Ceban Victor a declarat recurs împotriva deciziei din 5 martie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 14 mai 2018 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași solicitând admiterea recursului, casarea deciziilor menționate și emiterea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată depusă de Arman Ecaterina.

Recurentul a declarat cerere de recurs în temeiul art.432, alin.(2) lit.c) care

statuează că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivare a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierarhic inferioare, le consideră neîntemeiate și ilegale, deoarece nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar concluziile expuse în decizia instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele de fapt, soluția fiind adoptată cu interpretarea eronată a normelor de drept material.

Recurentul a reiterat că, pentru nulitatea contractului de vânzare-cumpărare din 7 octombrie 2014, nu este suficient pur și simplu constatarea micșorării sau suprimării comunității de bunuri. Instanța trebuia să constate și să indice ce anume în convenția contestată de reclamant contravine Codului familie.

Atât instanța de fond cât și instanța de apel în mod neîntemeiat au ignorat temeiurile nulității, nu au indicat în ce anume contractul de vânzare-cumpărare contravine Codului familie, ci doar a invocat motivul micșorării proprietății.

La caz, instanțele ierarhic inferioare urmau să țină cont de prevederile art. 21 alin. (2) din Codul familiei, 331 din Codul civil (în redacția de până la 1 martie 2019). Concluziile trase de instanță nu au fost dovedite prin probe certe și relevante, ci doar pe presupuneri. Faptul că soții au încheiat contractul neprofitabil în urma căruia s-a micșorat proprietatea comună în devălmășie nu îi dă dreptul reclamantei să ceară nulitatea actului juridic în acest temei.

Constatarea ne profitabilității contractului, nu operează cu probe care ar fi demonstrat că contractul de vânzare-cumpărare este neprofitabil.

La examinarea cauzei instanțele investite cu judecarea fondului în mod eronat au aplicat la caz prevederile art. 21 alin. (2) și (3) din Codul familie.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 5 martie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cererea de recurs a fost declarată la 7 mai 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea

recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helters c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil”, reprezentată de avocatul Ceban Victor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de

procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Agrocom Oil”, reprezentată de avocatul Ceban Victor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari